

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B.**, bývajúceho v Bratislave, D., zastúpeného advokátskou kanceláriou F., s.r.o. so sídlom v Bratislave, R., IČO: X., proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná **N.**, so sídlom v Bratislave, I., IČO: X., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 201/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2014 sp. zn. 5 Co 299/2014, 5 Co 301/2014, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. decembra 2014 sp. zn. 5Co 299/2014, 5Co 301/2014 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 15. januára 2014, č.k. 25 C 201/2011-179, **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie proti výroku, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 19. marca 2014, č. k. 25 C 201/2011-200 **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 15. januára 2014, č.k. 25 C 201/2011-179 rozhodol, že nepožiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a návrh žalobcu zamietol. Žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatať sumu 12 900 eur s príslušenstvom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene

niektorých zákonov titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalobkyne zamietol a žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca nepreukázal existenciu predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., na vyvodenie ktorej je potrebné kumulatívne splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, keď nepreukázal vznik škody, namietaný nesprávny úradný postup a tým ani vznik príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa stal členom družstva P. (ďalej len „družstvo“) s členským vkladom 2 655,51 eur. Žalobca požiadal družstvo z 7.1.2011 o zrušenie členského podielu a tým mu vzniklo právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu 12 902,08 eur, pričom žalobca sa so žalovanou dohodol na vystavení zmenky č. 4007 zodpovedajúcej sume 12 900 eur. Žalobca si prihlásil pohľadávku formou prihlášky zo zmenky v konkurze, ktorý bol na družstvo ako úpadcu vyhlásený uznesením Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2011 sp. zn. 3 K 95/2010. Pohľadávka však bola správcom konkurznej podstaty v celom rozsahu popretá a žalobca sa obrátil incidenčnou žalobou na určenie oprávnenosti pohľadávky, konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6 Cbi 39/2011 nie je právoplatne skončené. Podľa názoru súdu v danom štádiu konania žalobca nepreukázal vznik škody. V tomto smere poukázal na ustálenú súdnu judikatúru, podľa ktorej ak má žalobca pohľadávku voči subjektu, ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu a tým ani predpoklad existencie škody. Preto sa žalobca musí domáhať vyplatenia pohľadávky voči družstvu, ktoré je vo vzťahu k nemu v pozícii dlžníka/povinného, resp. osoby, ktorá je povinná žalobcovi vydať získaný prospech v podobe vyrovnávacieho podielu resp. vyplatenia zmenky. Vzhľadom na uvedené okolnosti nemohol súd v rozhodnom čase ustáliť, či a najmä v akej výške jej vznikla škoda a návrh o náhradu škody je možné považovať za predčasne podaný. Žalobca rovnako v konaní nesprávny úradný postup orgánu štátu spoľahlivo nepreukázal, že mu škoda vznikla v príčinnej súvislosti s neprávny úradným postupom štátneho orgánu. N. až od účinnosti zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch od 01.06.2010 bola oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či družstvo dodržiava schválený prospekt investície. N. nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nakoľko by konala v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v rozpore s ustanovenia zákona č. 566/1992 Zb. O N., so zákonom č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov ako aj zákonom

č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Zistené nedostatky N. prerokovala na stretnutí s členmi štatutárneho orgánu družstva dňa 24.8.2007 a súčasne dala odporúčania na nápravu tohto stavu, nakoľko nemohla v tom období pristúpiť k uloženiu peňažnej sankcie, pozastaviť alebo zakázať predaj majetkových hodnôt za nedodržanie Prospektu podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z.. Z hore uvedených dôvodov je prípadný nesprávny úradný postup N. vyplývajúci z dohľadu nad Obchodníkom s CP v danom prípade právne irelevantný, pretože na strane navrhovateľa nedošlo k vzniku škody v priamej príčinnej súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom N. spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad obchodníkom s CP, preto sa súd takýmto prípadným nesprávnym úradným postupom ani nezaoberal. Štát nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti družstva a jeho majetkovoprávných vzťahov, v ktorých má družstvo autonómne postavenie. Žalobca ako člen družstva mohol uplatniť svoje právo riadiť záležitosti družstva, kontrolovať činnosť družstva jeho orgánov v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a nepreukázal, že počas členstva v družstve realizoval svoje oprávnenia aktívne zasahovať na činnosti družstva za účelom odvrátenia hroziacej škody. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 19. 03. 2014, č. k. 25 C 201/2011-200 za podané odvolanie voči predmetnému uzneseniu, žalobcovi uložil zaplatiť súdny poplatok 20 eur (položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb.).

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 9. decembra 2014 sp. zn. 5 Co 299/2014, 5 Co 301/2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti (zamietajúcej voči návrhu na náhradu škody) potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p., uznesenie súdu prvého stupňa (o uložení súdneho poplatku za odvolanie) potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, že žalobca nepreukázal základný predpoklad pre založenie objektívneho zodpovednostného vzťahu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Stotožnil sa aj so záverom, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany žalovanej pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva z konkrétne a podrobne uvedených dôvodov, na ktoré poukázal pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu. Odvolací súd zdôraznil skutočnosť, že žalobca si musel byť vedomý toho, že s jeho investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov. Ak si toho žalobca vedomý nebol, nemožno to pričítať na ťarchu Národnej banky Slovenska v zmysle zásady vigilantiibus

iura non excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje). To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, podľa ktorej o rozsahu dohľadu N. nad činnosťou družstva nemal vedomosť. Vo vzťahu k žalobcom uvádzanému rozhodnutiu poukázal na dôvody uvedené súdom prvého stupňa. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Za správne považoval aj rozhodnutie (uznesenie) súdu prvého stupňa o súdnom poplatku za odvolanie. Uviedol, že konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo do 30. septembra 2012 uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov. Napriek tomu je navrhovateľ povinný zaplatiť poplatok za odvolanie. Odvolací súd poukázal na § 6 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého ak je sadzba poplatku stanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. To znamená, že žalobca by nebol povinný zaplatiť súdny poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Toto však podal 6. februára 2014, teda odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 286/2012 Z. z., ktorým bol vypustený § 4 ods. 1 písm. k/, podľa ktorého konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je oslobodené od súdnych poplatkov. Teda od 1. októbra 2012 toto konanie od súdnych poplatkov oslobodené nie je. Za správne považoval tiež rozhodnutie (uznesenie) súdu prvého stupňa o súdnom poplatku za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní. Na povinnosť platiť súdny poplatok poukázal na vyššie uvedené odôvodnenie a preto táto námietka bola neopodstatnená.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal odňatie jej možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), spočívajúce v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý neprípustným spôsobom pracoval s doterajšou judikatúrou, keď judikatúru, ktorú považoval za vhodnú, citoval a rovnako dôležitú zamlčal (nespomenul ju). Podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach, vykonané dokazovanie je neúplné. V ďalšom texte dovolania rozoberal dôvody nesprávnych skutkových a právnych záverov odvolacieho súdu. Vo vzťahu k uzneseniu o súdnom poplatku za odvolanie a uzneseniu o súdnom poplatku za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní mal za to, že sú vecne nesprávne, pretože konanie vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktoré začalo do 30. septembra 2012, je podľa § 4 ods. 4 zákona

o súdnych poplatkoch oslobodené aj v odvolacom konaní . Preto mu poplatková povinnosť nevznikla.

Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť alebo odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu vo výroku vo veci samej treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním vo veci samej napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchyliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľa proti potvrdzujúcemu výroku vo veci samej nie je podľa ustanovenia § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237

ods. 1 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. a/až e/ a g/ O. s. p. žalobca nenamietal a ich existenciu po preskúmaní veci nezistil ani dovolací súd.

Žalobca namietal, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom teba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu právnou úpravou za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu spisu vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa (vo veci samej) podal odvolanie žalobca, ktoré bolo doručené žalovanej. K odvolaniu sa žalovaná písomne vyjadrila podaním z 3. apríla 2014 (čl. 202 spisu). Spis bol následne predložený odvolaciemu súdu, ktorý po oznámení sa veci rozhodol bez toho, aby vyjadrenie žalovanej k odvolaniu bolo doručené žalobcovi. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalobcovi došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým k odňatiu jej možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri tomto závere vychádzal z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom ESĽP dospel k záveru, že „opomenutie povinnosti doručiť rovnopis odporcovho písomného vyjadrenia sťažovateľke predstavovalo popretie jej práva na spravodlivé konanie“. Teda skutočnosť, že vyjadrenie k odvolaniu nebolo doručené žalobcovi bola dôvodom, prečo dovolací súd (v zmysle uvedeného rozsudku ESĽP) rozsudok krajského súdu v potvrdzujúcej časti vo veci samej zrušil.

Námietka žalobcu o nesprávnom prístupe súdov nižších stupňov k dokazovaniu nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný

vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľky nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.), viď uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011, 7 Cdo 34/2011. Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Pokiaľ ide o námietku žalobcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, treba uviesť, že môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie – viď § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmá námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie § 243a ods. 2, veta druhá O.s.p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom

starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov, preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Žalobca ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení, resp. nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (§157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie jej práv na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru).

Pokiaľ ide o namietanú nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov nižších stupňov, treba uviesť, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku (platného v čase prijatia stanoviska)“. Toto stanovisko, ktoré bude publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety – dovolaním napadnuté rozhodnutie sa s otázkou totožnosti návrhov náležite vysporadúva, uvádza prečo súd dané návrhy nepovažoval za totožné a z akých skutočností pri tomto hodnotení vychádzal. Napokon treba dodať, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno

považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľov a tzv. iná vada konania prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá.

Žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval) , dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f / O. s. p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnení a (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov z hľadiska právneho posúdenia veci.

Vzhľadom však na konštatovanú vadu konania (v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu vo výroku vo veci samej zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s.).

Keďže v prejednávanej veci dovolanie smeruje aj proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa týkajúce sa súdneho poplatku za odvolanie, ich prípustnosť bolo treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle platnej právnej úpravy je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, alebo ak rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1, písm. a/ a písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie o právnej stránke zásadného významu, ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ O.s.p.).

Uznesenia odvolacieho súdu v predmetnej veci nemožno podriaďiť pod žiaden dôvod prípustnosti vyplývajúci z ustanovenia § 239 O.s.p., lebo odvolací súd uznesenia súdu prvého stupňa nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Rovnako odvolací súd vo svojich potvrdzujúcich uzneseniach prípustnosť dovolania nevyslovil a nejde o potvrdzujúce uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie žalobcu preto proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia o súdnom poplatku za odvolanie podľa ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania žalobcu by prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. Žiadnu z týchto vád žalobca nenamietal a jej existenciu nezistil ani odvolací súd. Jeho námietka sa týkala nesprávneho právneho posúdenia veci – poplatkovej povinnosti t. j. povinnosti zaplataenia súdneho poplatku za podané odvolanie. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci aj z hľadiska procesnej vady konania podľa § 237ods. 1 písm. f/ O. s. p. odvolací súd poukazuje na dôvody uvedené zhora.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu (proti potvrdzujúcemu výroku, týkajúceho sa súdneho poplatku za odvolanie) podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti výroku rozhodnutia, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 24. februára 2016

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.